

СИНГАЇВСЬКА Г. В.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ПРИЗВИСЬКА ЯК ВИД АНТРОПОНІМІВ І ЇХ ФУНКЦІОНУВАННЯ В СУЧАСНІЙ ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Стаття присвячена дослідженню іспанських прізвиськ. Розглядаються причини появи прізвиськ, простежуються способи їх формування. Здійснено класифікацію прізвиськ та визначено мотиви номінації на сучасному етапі.

Ключові слова: власне ім'я, прізвище, прізвисько, антропонім, асоціативність.

Статья посвящена исследованию испанских прозвищ. Рассматриваются причины появления прозвищ, прослеживаются способы их формирования. Осуществлена классификация прозвищ и определены мотивы номинации на современном этапе.

Ключевые слова: личное имя, фамилия, прозвище, антропоним, ассоциативность.

The article focuses on the analysis of spanish nicknames. It studies the reasons of their appearance and also touches upon the ways of their formation. The author provides the classification of nicknames and concentrates on the motives of nomination at the present stage.

Key words: proper name, surname, nickname, anthroponym, associativity.

Серед антропонімічних категорій, що становлять сукупність ідентифікаційних засобів для виділення людини в соціумі на сучасному етапі її існування, є офіційні і неофіційні. Повний іспанський антропонім складається з імені (простого або складного) і обов'язкового подвійного прізвища. Але в побутовому спілкуванні, яке складає сферу неформальної комунікації, що займає значне місце в повсякденному житті індивідуума, велику роль відіграють прізвиська – додаткові, неофіційні іменування людини, які використовуються для найбільш точної, особистісної, оцінної характеристики особи у певному колективі. “Прізвиськами називаються слова, що даються людям в різні періоди їхнього життя за тією чи іншою властивістю або якістю цих людей і під

якими вони відомі зазвичай в певному, часто досить замкнутому колі суспільства” [1:5].

Прізвиська, псевдоніми, вуличні імена та прізвища відносяться до периферії антропонімічного поля (субполя), оскільки вони не є обов'язковими для офіційного іменування людини. Незважаючи на те, що прізвиська спираються на прямі значення апелятивів, вони викликають у свідомості комунікантів певні асоціативні образи і уявлення. Прізвиська є яскраво емоційними й експресивними, оскільки їм притаманна емоційно-оцінна функція. Семантика прізвишкових найменувань завжди добре зрозуміла оточуючим – адже прізвиська для того і даються, щоб позначити і офіційно закріпити існуючі якості, особливості людини. На відміну від імен, прізвиська найчастіше прямо і безпосередньо характеризують людину. Прізвиська є додатковим неофіційним ім'ям, походження їх мотивовано, а самі вони являють собою систему, не менш складну, ніж система імен.

Актуальність тематики даного дослідження обумовлена недостатньою вивченістю прізвищ як виду антропонімів, особливостей їх походження, необхідністю визначення ономастичного статусу прізвищ, місця даної групи антропонімів в ономастичній системі іспанської мови, а також широким використанням прізвишкових іменувань в антропонімічній системі Іспанії і їхнім етнолінгвістичним значенням для традиційної мовної картини світу.

Метою статті є встановлення мовної і соціальної сутності, словотвірних та мотиваційних особливостей сучасних іспанських прізвищ.

Об'єктом дослідження є індивідуальні та колективно-територіальні іспанські прізвиська жителів міст та сільських районів Іспанії.

Предметом дослідження є лексико-семантичні та словотвірні особливості індивідуальних та колективно-територіальних прізвищ жителів різних регіонів Іспанії.

Матеріалом дослідження слугували прізвиська, вилучені шляхом суцільної вибірки з сучасних іспанських словників

прізвиськ та кличок, а також із сучасних періодичних видань [17–20].

Аналіз останніх наукових досліджень та публікацій.

Прізвиська є найменш вивченою категорією серед інших антропонімів, у зв'язку з чим будь-яке масштабне дослідження робить вагомий внесок у теорію їх утворення та функціонування. Питання про генезу іспанських прізвиськ, їх комунікативний статус, структурні та семантичні моделі знайшли своє відображення у дослідженнях Х. Делфін Валь [2], Х. Діес Барріо [3], М.А. Гарсія Аранди [4], Е. Гонсалес Янес [5], Х. Каррільо Морено [6], К. Порро Фернандеса [7], Х. Рамірес Мартінеса [8], Ю.О. Рилова [9], Н.В. Шемінової [10].

В Іспанії набула широкого поширення велика кількість прізвиськових найменувань, у зв'язку з чим Н.В. Шемінова говорить про “феномен прізвиська” для ономастичного простору Іспанії не лише в історичному плані розвитку даної групи антропонімів, але й для сучасного суспільства [10:82]. Наведемо кілька прізвиськ відомих в Іспанії осіб: *Ordoño IV de León, el Malo* (Поганий); *Juana I de Castilla, la Loca* (Божевільна); *Felipe I de Castilla, el Hermoso* (Прекрасний); *Isabel I de Castilla, la Católica* (Католичка); *Felipe II, el Prudente* (Мудрий); *Cid Campeador – Войовник* (Rodrigo Díaz de Vivar – герой Реконкісти) *El Empesinado – Одержимий* (Juan Martín Díaz, партизан, герой наполеонівських війн); *el general Bonito – генерал Красень* (Francisco Serrano отримав це прізвисько за особливе до нього ставлення з боку Ізабелли II); *Pasionaria (Полум'яна)* – Dolores Ibárruri; *Fernando el Caótico* (Хаотичний) – Fernando Abril Martorell (діяч перехідного періоду, прозваний так за безладну мову). Нарешті, дружину диктатора Франко в народі називали *Carmen Collares* (намиста) за пристрась до ювелірних прикрас [9:58].

Ю.О. Рілов зауважує, що “слід розрізняти два терміни: *apodo* (прізвисько) і *mote* (кличка). *Apodo* має “сімейний характер” і передається з покоління в покоління. *Mote* носить індивідуальний характер і змінюється при зміні соціального оточення (школа,

армія). Клички даються зазвичай індивіду на основі його зовнішніх даних, моральних якостей, місця походження” [9:60].

Марія Молінер вважає обидва терміни (*apodo*, *mote*) синонімічними і дає їм такі визначення: *apodo* – “прізвисько, яке іноді застосовується до особи, серед звичайних людей і дуже часто в селах, де воно передається від батьків до дітей. ~ *Mote*”, і *mote* – “прізвисько, яке зазвичай характеризує певні якості, подібність або обставини життя людини, за якими вона є відомою. Особливо використовується серед сільських жителів, переходячи від батьків до дітей і, як правило, не сприймається як образливе іменування. ~ *Apodo*” [11]. Інші дослідники відзначають, що така традиція найменування прізвиськами є характерною не тільки для сільської місцевості, але й для міста [3:9].

З іншого боку, А. Боначера Кано, спираючись на визначення терміна *прізвисько* у словнику Іспанської Королівської Академії (DRAE), стверджує, що “фундаментальною сутністю прізвиськ (*apodos*) є характеристика людини за фізичним дефектом, в той час як прізвисько (*mote*) характеризує будь-які якості людини” [4:75]. Напротивагу дослідникам, які вважають синонімічними обидва терміни (*mote* і *apodo*), Луїс А. Гомес Маркер, Мануель Секо, Олімпія Андрес і Габино Рамос є прибічниками розмежування цих двох термінів. Так, Луїс А. Гомес Маркер визначає прізвисько (*apodo*) як ім’я, дане людині з урахуванням її фізичних, психічних дефектів або через ті чи інші обставини, яке містить відтінок зневаги, презирства, іронію чи насмішку, і саме тому зазвичай говорять про прізвисько, як про негативну назву, погане ім’я. Мануель Секо і його послідовники стверджують, що прізвисько (*el apodo*) – “це дуже часто гумористичне ім’я розмовного походження, яке дається людині замість її власного імені або іноді додається до нього”, в той час як кличка (*el mote*) “має зазвичай принизливий характер” [4:76].

Іншими словами, єдиної думки щодо визначення терміна прізвисько, немає. Очевидно, що прізвиська охоплюють діапазон термінів, серед яких виділяють *apodo*, *mote*, *alias*, *pseudónimo* або *sobrenombre*. Проте будь-який словник іспанської мови чітко

значаче, що синонімічними можна вважати лише терміни *apodo* і *mote*, які позначають і характеризують один й той самий феномен, але з деякими відтінками. (Порівн., термін *alias* (“відомий як”) пов’язаний насамперед з кримінальним світом, різними підпільними і терористичними організаціями. Як будь-яке прізвиськове іменування, *alias* завжди семантично та інформаційно наповнені й несуть в собі певний емоційний заряд: *La etarra Idoia López Riano, alias Tigresa; Santiago Corella, alias Nani; Spasovic, alias El Albanés; Lukovic, alias El Padrino* [10:79]).

В Іспанії поширені не лише індивідуальні прізвиська окремих людей, а сімейно-родові прізвиськові іменування, які передаються, як і прізвища, від батька до сина, а також колективно-територіальні, до яких відносяться прізвиська цілих груп людей, об’єднаних не родинними відносинами, а територіально, тобто прізвиська всіх жителів міст, населених пунктів, цілих націй [3:23-40]. Наприклад, *los gatos* (жителі Мадрида), *los bolos* (жителі Толедо), *los boquerones* (жителі Малаги), *los charnegos* (іммігранти в Каталонії), *escoltis* (каталонці), *chicharrero* (жителі Санта Крус де Тенеріфе), *conejero* (жителі Лансароте), *babilón* (жителі Тенеріфе), *gofión* (жителі Гран-Канарія), *cochinero* (жителі Ла Лагуни).

Прізвиська “як неофіційне експресивно-образне або емоційно-оцінне ім’я, що вживається в доповнення до антропоніма або замість нього” [12:89], спочатку виникли як додаткові ідентифікуючі іменування, що надавалися людині її оточенням. З розвитком державності у людини формувалося фамільне ім’я, похідною основою якого в тому числі ставали і прізвиськові іменування. У цілому, слід відзначити особливу роль прізвиськ в номенклатурі іспанських прізвищ. Х. Альбайхес стверджує, що при введенні в 1871 році обов’язкової реєстрації імені та прізвищ, часто прізвищем стає прізвисько [13:177-178].

Зважаючи на природу виникнення прізвиськ та виділяючи ознаки цих онімів, учені наголошують, що їх поява не регламентована, вони з’являються на основі особливостей суб’єктів і об’єктів, а також виражають двосторонність номінації. У більшості випадків вони не тільки виділяють людину з групи

однотипних істот (диференціюють та ідентифікують), але й характеризують особу [14:162].

У першу чергу, прізвиська відображали зовнішні дані індивіда (*Domingo Chico, Enneko Grande, Esidro Gordo, Rudericus Barba, Juan Amarello, Petro Moro, Juan Bocudo, Pelagio Calvo*) або його моральні якості (*Petro Alegre, Lope Alegría, Pedro Amargor, Michael Malo*), особливості поведінки (*Pedro Saltón, Domingo Corredor*). Близькими до них є прізвиська-зооніми: *Martin Camello, Johan Cordero, Juan Corva, Martin Porco*. Як прізвиська-індивідуалізатори використовуються топоніми (*Zabata, Toledo, Villalobos, de Palencia, de Villaria*) і етніми (*Castellano, Catalán, Gallego, Alemán, Sarrazín*), а також найменування посад (*Capellanus, Abad*), позначення роду занять (*Campanero, Clérico, Monaco, Escudero, Guerrero, Camarero, Fabro, Pastor, Zapatero*), титули (*Conde, Rey, Fidalgo*). Зафіксовані також прізвиська, що відображають певні події з життя індивіда або його характеристику, і які часто представлені складними словами або фразами: *Domingina Buenarina, Dominicus de mi vida, Lupus Faz que quiere, Pedro Tazaferro, Martin Paraiso* [9:28].

В Іспанії прізвиська є настільки поширеними, що передаються у спадок, як прізвища. Ф. Лусес Хіль пише з цього приводу: “У деяких сільських районах Галісії офіційне прізвище практично не використовується і замінюється прізвиськом, яке передається від батька до дітей і використовується разом з ім'ям, як прізвище. У деяких населених пунктах ніхто не знає і не вживає законного прізвища сусідів, за винятком, мабуть, листоноші і священика, який використовує їх в парафіяльних книгах” [15:35]. За повідомленням іспанського періодичного видання *Panorama*, в іспанському селищі Седілло (Касерес) мер міста розпорядився видати телефонну книгу, в якій немає прізвищ та імен, а є тільки прізвиська абонентів. Рішення надрукувати специфічну телефонну книгу він прийняв тому, що зазвичай 569 жителів називають один одного тільки по іменах чи за прізвиськами, як це прийнято в селах. У довіднику Хуана Мануеля, наприклад, треба шукати на букву “Л”, його прізвисько *Largarto*, що означає “ящірка”, Сесілію, на

букву “P”, тому що вона *Rata* (пацюк), а темношкірого Дієго як *Negrino* (Негренья). Навіть філія великого іспанського банку ВСН значиться тут по кличці банківського службовця *Boti* [20].

Особливе положення прізвиськових іменувань в антропонімічній системі Іспанії обумовлено тим, що вони мають найбільші розпізнавальні можливості порівняно з іншими антропонімами, володіють емоційно-оцінною функцією і, на відміну від особових імен та прізвищ, завжди семантично та інформаційно наповнені.

Існують класифікації прізвиськ за різними критеріями. Так, у словнику Х. Вальтер та В.М. Мокієнко представлена наступна типологія прізвиськ і кличок: традиційні сільські та міські прізвиська; прізвиська вчителів та учнів, викладачів і студентів, професійні клички; прізвиська відомих діячів і знаменитостей (політиків, письменників і публіцистів, артистів, шоуменів, спортсменів, олігархів і т.п.); кримінальні клички [16:10].

Традиційні сільські та міські прізвиська генетично передували іспанським прізвищами і до цього часу в живому діалектному і просторічному узусі нерідко залишаються їх заміном. Типологія іспанських прізвиськ в основному побудована на зазначених мовних одиницях тому, що вони є основою для створення та постійної актуалізації прізвиськового лексикону і всіх інших його різновидів.

Така типологія за семантичними домінантами номінації народних прізвиськ залишається актуальною і зараз:

1. Прізвиська за зовнішніми ознаками людини: а) оцінка зовнішності людини в цілому (*el Gordo; el Cojo; la Cuerva Coja* – прізвисько революціонера Матіаса Сарачо, яке він отримав за фізичний дефект (кульгавість); *Chaparro* – чоловік дуже маленького зросту; *los Palosecos* – через надмірну худорлявість; *Huesitos; los Aguja*, характеризує високу та худу людину; *la Culona; el Canijo; Chiquitín* у *Gigan(te)* – по відношенню до занадто високих осіб; *el Sota* – через фізичну схожість людини з зображенням пажа в кожній масті іспанських гральних карт; *los Chinos* – прізвисько двох братів, які отримали його за схожими рисами обличчя);

б) виділення окремих частин зовнішності (*Patachicles* – через довгі та худі ноги; *el Duende* – характеризує дуже маленьку та рухливу людину; *el Quemado*, дитиною спалив шкіру і залишились сліди; *Tres Pelos* – через лисину; *los Colora(d)os* – за колір обличчя; *Narizón* – прізвисько людини, яка має великий ніс; *Cara Alegre* – через завжди усміхнене обличчя; *Cachetón* – за великі щоки); в) характеристика якостей органів чуття (*Lupas o Lupillas* – прізвисько людини, яка носить окуляри; *el Masca* – тому, що постійно рухає щелепами, наче щось жує; *Intermitencias* – через лицьовий тик, який змушує часто кліпати очима).

2. Прізвиська за якостями, властивостями людини: а) особливості характеру (*Cilindro o Cilindrada* – за надмірну грубість; *Adoquín* – характеризує дуже вперту людину; *Veleta* – за дикий, божевільний характер; *Veneno*, – за негативну поведінку); б) звички (*Malosvinos* – характеризує особу, яка неконтрольовано вживає алкоголь і швидко доходить до точки сп'яніння; *Yosolito* – самовдоволена особа; *Fumaescondidas* – характеризує звички харчування і дозвілля); в) поведінка, вчинки, діяльність (*Chiflaibaila* – дуже весела людина, не замислюється ні про що; *Jurana* – прізвисько людини, яка безперервно гарчить і всіх проклинає).

3. Прізвиська за особливостями мовлення: а) загальні особливості мовлення (*Cotorra*; *Urraca*; *Pollo Ronco* – має хрипливатий голос), б) характерні вирази (*Miama* – прізвисько фермера, який, щоб не ображати інших людей і соціальні та релігійні установи, а також, щоб уникнути адміністративних проблем і економічних санкцій через використання нецензурних виразів, казав “*me cago en mi alma*”, а потім скоротив його до простого слова *Miama*, яке стало його прізвиськом і прізвиськом всієї його родини [8:67]; *Don Alejo* – прізвисько чоловіка, який дуже часто використовував у спілкуванні прислів'я *Allá viene Don Alejo, patitas de conejo*), в) мовні помилки (*Borsa*; *Bota*).

4. Прізвиська, які мають зв'язок з певними подіями з життя людини (*Mengañastes* – не виконує дані обіцянки; *Франциска Medietes* – два рази народжувала близнюків; *Dolores Muchachos* – с

матір'ю лише синів; *Tabenera* – є постійним відвідувачем сільської таверни; *Culohierro* – нечутливий до болю, коли за будь-яку з його витівок отримує батога; *Orejitas* – через те, що свиня відкусила йому частину вуха; *la Refranera* – тому, що використовує прислів'я у розмові).

5. Прізвиська, що вказують на рід занять чи професію (*Panito* – власник пекарні; *Leña* – лісопромисловець; *Sastres*; *Voltio* – електрик; *Basuras* – водій вантажівки, який піднімає і випорожнює контейнери для сміття; *Mistomates* – продавець овочів; *Colchonera*; *Calero*; *Herrero*; *Pecera* – продавець риби; *Camión* – водій вантажівки; *Curtidor*; *Esquilador*; *Garbancero*; *Tejero*; *Molineras*; *Carcelero*; *Calderera* – продавець казанів; *Vacas* – людина, що займається скотарством).

6. Прізвиська, що походять від особових імен і прізвищ носія (*los Pachecos* (< Pacheco), *los Molinos* (< Molina), *los Sanz o Sanes*, *las Simonas* (< Julia y Cándida Simón), *los Prous*, *los Guillenes* (< Guillen), *los Lobatos*, *Tomasones* (< Tomás, el Tomásón); *las Benitas*; *la Apolinarquilla* (її батька звали *Apolinar*); *los Francisquitas*; *la Carpa* (< Policarpa); *los Nicomedes*; *los Prudencios*; *los Genarillos*; *los Merceditas*; *los Rupertos*; *los Carmelos*; *la Felipilla*).

7. Прізвиська осіб за назвами тварин (*el Pato* – за особливостями ходи; *el Culebra* – прізвисько худорлявої та спритної людини; *el Galgo* – дуже швидко бігає; *el Conejo* – через зуби, що випирають; *el Loro* – за формою носу або за багатослівність, марнослів'я; *el Pollo* – через волосся, зачесане подібно гребінцю; *el Toro* – дуже сильна людина; *el Zorro* – розумна та хитра людина; *Ardilla* – характеризує активну, рухливу особу, яка вміє знаходити рішення в будь-якій ситуації).

8. Прізвиська осіб за назвами рослин (*el Lechuga* – за надмірну любов до цього овочу; *Patato* – займається вирощуванням та продажем картоплі; *Pataülla* – за пристрасть до смаженої картоплі; *Cebollero-Pataquero* – продавець картоплі та цибулі).

Висновки дослідження. Прізвиська – додатковий ідентифікатор особи в неофіційній сфері спілкування –

антропонімічна категорія, що має глибоке коріння в історії мови, давні традиції вживання в мові, є відображенням народної культури і певною мірою являє собою своєрідну “культурну універсалью”. Аналіз іспанських прізвиськ показав, що особливе положення прізвиськових іменувань в антропонімічній системі Іспанії обумовлено тим, що вони мають найбільші розпізнавальні можливості порівняно з іншими антропонімами, володіють емоційно-оцінною функцією і, на відміну від особових імен та прізвищ, завжди семантично та інформаційно наповнені. Найбільш активно прізвиська побутують в малому соціумі – родині, серед школярів та студентів, в вузькопрофесійних колективах, в середовищі криміногенних елементів, в сільській місцевості, де люди добре знають один одного. У цьому середовищі прізвиська найбільш яскраво характеризують людину, найбільш стабільні тому, що люди в селі або невеликому селищі живуть в стійкому в територіальному і часовому планах колективі. У сільській місцевості прізвиська найбільш різноманітні за семантикою основ і структурними моделями, а також за способами номінації. Прізвиська як антропонімічна категорія є дуже стійкими і постійними, хоча індивідуальні прізвиська можуть змінюватися через вплив соціального оточення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Чичагов В. К. Из истории русских имен, отчеств и фамилий (вопросы русской исторической ономастики XV-XVII вв.) / Василий Константинович Чичагов. – М.: Учпедгиз, 1959. – 128 с.
2. Delfin Val J. Apodos, motes y cognomentos / José Delfin Val // Revista de Folklore [Електронний ресурс] – Valladolid : Obra Cultural de la Caja de Ahorros Popular, 1981. – Т.01а. – № 3. – Р. 3-13. Режим доступу до журн.: <http://www.funjdiaz.net/folklore/07ficha.php?id=33>
3. Diez Barrio G. Motes y apodos / Germán Diez Barrio. – Valladolid : Castilla Ediciones, 1995. – 94 p.
4. García Aranda M^a. A. El apodo en Villacañas (Toledo) : historias de un pueblo / M^a. Ángeles García Aranda // E.L.U.A [Електронний ресурс] : Universidad Complutense de Madrid, 2000. – № 14. – Р. 75-92. Режим доступу до журн. : http://rua.ua.es/dspace/bitstream/10045/6269/1/ELUA_14_04.pdf
5. González Yanes E. Viejos apodos populares. Un estudio sobre las modificaciones introducidas en el lenguaje por la afectividad (1994) / M^a. Dolores Emma González Yanes. La Laguna, Universidad de La Laguna : Facultad de Filología, Curso : 1993/94.

(Tesis inédita). 6. *Carrillo Moreno J.* Apodos, seudónimos y sobrenombres / José Carrillo Moreno. – Madrid : Ediciones Navideñas de Saade Hermanos, 1970. – 64 p. 7. *Porro Fernández C.* Motes y apodos en Tiedra (Valladolid), 1851-1998 / Carlos Porro Fernández // Revista de Folklore [Електронний ресурс] – Valladolid : Obra Cultural de la Caja de Ahorros Popular, 1999. – Т.19а. – № 221. – Р. 169-176. Режим доступу до журн. : <http://www.funjdiaz.net/folklore/07ficha.cfm?id=1728> 8. *Ramírez Martínez.* El uso social de los apodos como discurso sintético en las sociedades rurales / Jesús Ramírez Martínez // Sociedad y Discurso, 2011. – № 19. – Р. 49-71. 9. *Системные и дискурсивные свойства испанских антропонимов* / Ю. А. Рылов, В. В. Корнева, Н. В. Шеминова, К. В. Лопатина, Е. В. Варнавская / под. ред. проф. Ю. А. Рылова. – Воронеж : Изд-во ВГУ, 2010. – 390 с. 10. *Шеминова Н. В.* Особенности функционирования антропонимов в современной испанской прессе : дисс. на соискание науч. степени канд. филол. наук : спец. 10.02.05 “Романские языки” / Наталия Владимировна Шеминова ; Воронежский государственный университет. – Воронеж, 2006. – 226 с. 11. *Diccionario* de María Moliner [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://www.diclib.com/cgi-bin/d1.cgi?l=en&base=moliner&page=showindex> 12. *Ермолович Д. И.* Имена собственные на стыке языков и культур / Дмитрий Иванович Ермолович. – М. : Р. Валент, 2001. – 200 с. 13. *Albaigès J. M.* Enciclopedia de los nombres propios / Josep Maria Albaigès. – Madrid : Espasa Calpe, S.A., 1995. – 589 p. 14. *Кравченко Л. О.* Сучасні індивідуальні та вуличні прізвиська як частина українського антропонімікону // Проблеми семантики слова, речення та тексту : зб. наук. пр. / М-во освіти і науки України, Київ. нац. лінгв. ун-т. Вип. 22 / відп. ред. Н. М. Корбозерова. – К. : Вид. центр КНЛУ, 2009. – С. 160–170. 15. *Lucas Gil F.* El nombre civil de las personas naturales en el ordenamiento jurídico español / Francisco Lucas Gil. – Barcelona : Editorial Bosch S.A, 1978. – 302 p. 16. *Вальтер Х., Мокиенко В. М.* Большой словарь русских прозвищ / Х. Вальтер, В. М. Мокиенко. - М. : ЗАО «ОЛМА Медиа Групп», 2007. - 704 с.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

17. *Apodos, seudónimos y sobrenombres* [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://biblio.juridicas.unam.mx/libros/6/2655/5.pdf> 18. *Apodos* - Página de voz - Gran Enciclopedia Aragonesa OnLine [Електронний ресурс]. Режим доступу : http://www.encyclopedia-aragonesa.com/voz.asp?voz_id=1050 19. *Enciclopedia Etimológica Académica* : Apellidos, Apodos y la Sección ¿Quién Es? [Електронний ресурс]. Режим доступу : http://cunori.edu.gt/descargas/Dic-et-2_Apellidos_Apodos_ypdf 20. *El listín de 'Pitos', 'Botines', 'Perdigón' y 'Pelotas'* [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://panorama.laverdad.es/sociedad/4958-el-listin-depitobotinesperdigonypelotas>